

Forsl. t. Straffelov for Krigsmagten.

Landssthingsudvalgets Ordfører i Mødet den 16de Februar 1872, Landssthingstidenden for 1871—72 Spalte 2886 nederst og 2887 øverst) vistnok findes ligesaa besynderligt, som det vilde være mislikt i Overensstemmelse med Folkethingets Afstemning under 2den Behandling af Lovforslaget at overlade til Krigsretterne i forekommende Tilfælde at afgjøre, om Krigsmænd, der vare befundne skyldige i et i den offentlige Mening vanærende Forhold, skulde nedsettes i de Meniges 2den Klasse, eller ikke. Naar Erfaring er bleven paaberaabt for at beholde Nedsettelsen som en militær Straf, der skal have staaet sin Prøve, er derved aabenbart ikke taget i behørig Betragtning, at enhver Nedsettelse i 2den Klasse hidtil har havt til Følge, at den Nedsatte kan underkastes legemlig Straf, og at der altsaa netop ikke ad Erfaringens Vej kan vides Noget om den sandsynlige Virkning af en Nedsettelse, som ikke skulde have denne Følge.

Iste Kapitel.

Om de Personer og strafbare Handlinger, som de militære Straffelove angaa.

I dette Kapitel er paa lignende Maade som i det første Kapitel af den borgerlige Straffelov optaget de almindelige Bestemmelser om Straffelovens Omraade i Henseende til Personer og strafbare Handlinger. Endel af Bestemmelserne, navnlig i § 1, maa fuldstændiggjøres ved Regler, der have deres Blads i Rettergangsloven, saasom om, i hvilket Omfang med Hensyn til Sager og Tid de forskjellige under Krigsmagten hørende Personer skulle staa under Krigsret.

Naar der i dette Kapitel og flere Steder senere henvises til „de borgerlige Straffelove“ eller „den borgerlige Straffelov“, sigtes herved for Tiden nærmest til almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866, men Hensigten er dog ikke skeet saaledes, at den er til Hindrer for, at nye Bestemmelser, naar bemeldte Lov i noget Punkt forandres, blive anvendelige for Krigsmagten. Betegnede man den anførte Lov paa en mere bestemt Maade, da vilde den, selv naar den forandredes, vedblive at have Gyldighed for Krigsmagten ogsaa med Hensyn til de forandrede Forskrifter, indtil de nye Bestemmelser særlig uvidedes eller paa anden Maade gjordes gjældende for den. Hensigten, saaledes som den nu er affattet, har Hensyn til de til enhver Tid gjældende borgerlige Straffelove. Da Loven skal gjælde for hele

Krigsmagten, kan Intet være til Hindrer for, at den omhandler Grændserne mellem de militære Straffelove i Almindelighed og de borgerlige Straffelove, ikke blot mellem disse og nærværende Lov.

Til § 1.

Bestemmelsen i første Punktum er affattet saa almindeligt, at ikke alene de Personer, der under sædvanlige Forhold gjøre Tjeneste under Krigsmagten, men ogsaa saadanne, som under Krig eller andre overordentlige Forhold have ladet sig antage til særlig Tjeneste, indbefattes derunder. For saa vidt der omtales særlige Undtagelser, er nærmest sigtet til § 198. Den Mellemsetning, som i Paragrafens Begyndelse fandtes i Forslaget af 1871 efter „Alle til Krigsmagten hørende Personer“, nemlig „hvad enten de ere fast ansatte eller midlertidig tagne til Tjeneste ved samme“, har man ingen Betænkelighed haft ved at udelade, da Folkethingets Udvalg har frygtet for, at den skulde føre til, at man kunde misforstaa Lovens Mening saaledes, at endog Dagleiere, som benyttedes til Arbejde for Krigsmagten, kunde blive betragtede som hørende til denne.

Bestemmelsen i andet Punktum har ikke til Hensigt at afgjøre, hvor vidt Militære skulle høre under Krigsret for borgerlige Forbrydelser; thi herom maa Reglen gives i Rettergangsloven. Men naar en Militær har begaaet en Forbrydelse, for hvilken han har Krigsretten til Bærnething, og der ikke i den militære Straffelov findes nogen Straf for den, maa Straffen søges i den almindelige Straffelov. Den nævnte Bestemmelse maa foruden om borgerlige Forbrydelser ogsaa gjælde om Forbrydelser, der kunne kaldes militære, fordi de indeholde en Krænkelse af den Militæres Tjenesteplichter, men som i Øvrigt have samme Karakter, enten de begaaes af en Militær eller en Civil, f. Ex. Bestikkelse eller Kasseangel; for saadanne er der nemlig ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at søge nogen særegen Straf forestreven i den militære Straffelov.

Til § 2.

Paa Grund af den Lov, der oftere er opstaaet, er Bestemmelsen givet. Denne afgjør forresten ikke, paa hvilke Forbrydelser den kan faa Anvendelse, hvilket, hvad de i Udlandet begaaede Forbrydelser angaar, maa bedømmes efter Straffelovens almindelige Regler.

Til §§ 3 og 4.

Her omhandles, i hvilket Tilfælde undtagelsesvis Personer, der ikke høre til den danske Krigsmagt, kunne blive at straffe efter de danske militære Love. En saadan Bestemmelse, som findes i § 4, findes i de fleste Krigslove, men er væsentlig at begrænse. Paa fjendtligt Territorium og det frie Hav har den ingen Betænkelighed. Paa neutralt Territorium kan den ikke lettelig komme til Anvendelse, da den ikke kan ophøre